

העלון לחברי ולבוגרי הפרויקט

אייר תשע"ו — 2016/5

#8

טור אישי מאת
איל ירון

עמוד 11

רוני ואביה על
חכמת המו(מי)נים

עמוד 7

מיכה הכהן על הרב
יעקב דון הי"ד

עמוד 3

בקרוב!

ההצגה של הפרויקט אפרגוש:

"הזיימעלך שלו נקרע!"
במתנ"ס הגוש

- יום חמישי, ג' סיוון, 9.6

- מוצאי שבת פרשת "בהעלתך",
י"ב סיוון, 18.6

צוות העיתון: הודיה יעקבס,

לב-לי סיטרון, אייל ירון

וחיים (יוג'ין) סוויד

עיצוב: אביה

תודה רבה לדפוס עציון

-

הדפוס הכי טוב בגוש

רעות שנקמן

◇ י"ב, נווה חנה

מכל הרגעים בזמן למצוא אחד לאחוז בו,

מכל השורות בשיר למצוא אחת שנוגעת,

תמיד לבחור, לצמצם, לתעדף.

האדם הוא סך בחירותיו, הם אומרים.

אי אפשר הכל, הם אומרים.

אבל תסבירו לי בבקשה איך אפשר לכמת רגעים,

לתעדף את החיים?

כל רגע הוא הרגע הטוב בחיי ובו זמנית גם הגרוע

ביותר.

הוא עבר, הווה, עתיד.

כל כך מיוחד ובלתי ניתן להשוואה.

איך אני יכולה להיאחז ברגע אחד אם זה עולה לי

בהמוני רגעים אחרים?

הרי מה שהיה היה, והעתיד עדיין צופן בחובו יקום

ומלואו של אפשרויות בלתי מוגבלות, כל כך מפתה

ואופטימי.

מצד שני, גם אומרים שעם שאינו יודע את עברו,

ההווה שלו דל ועתידו לוט בערפל, ואם זה חל על עם

שלם קל וחומר שזה חל גם לגביי, לא?

אז אולי שווה להיאחז בעבר גם במחיר של רגעים

מהעתיד, במקום לשחרר אותו ולאבד הרבה יותר

מזה?

מדי פעם להפסיק לשאוף קדימה, לשאוף עמוק

פנימה ולהסתכל קצת על עצמי ועל הסיבות שמניעות

אותי, הבסיס שממנו יצאתי.

בעצם הסתכלות אחורה היא די מסוכנת, אני יכולה

לאבד את עצמי במעמקי ה'מה אם' ולא לצאת לעולם.

הרי כל בחירה בחיי יכולה להיות הבחירה הלא

נכונה, כל טעות יכלה להיפתר אם רק הייתי עושה

ככה ו... היתה האלה לא פוסקות לעולם, ושקיעה

בהן יכולה להעלות מסקנות חיוביות להמשך החיים,

אך בעלת פוטנציאל עצום להשתקעות בעבר ללא

אפשרות יציאה.

אני חושבת שאני מעדיפה לחיות את הרגע הנוכחי,

זה שקורה ממש עכשיו.

הוא יכול להכיל בתוכו קצת עבר, או קצת עתיד, אבל

הכי חשוב- הוא יכול הרבה הווה.

אני מסרבת להקריב את הכאן ועכשיו שלי על מזבח

ה"מה היה אם", "בזמננו הכל היה יותר טוב" ו"מתי

אני כבר אתחיל את החיים".

החיים שלי התחילו מהרגע הראשון, הם לא הכנה

למשהו אלא הדבר האמיתי ואני בוחרת לחיות אותם

במלואם.

לרב יעקב דון היה שפם ענק. ענק ומדויק. זה לא שהוא היה מסותת בסרגל ומספרי ציפורניים, ממש לא, הוא פשוט הלם את מי שהיה הרב יעקב בדיוק מכאיב.

צורתו המסיבית והמעט פרועה של השפם, נעצרת מיד לפני העיקול, צבעו השחור שמספר שערות אפורות בודדות התנחלו בו באומץ מעורר הערכה, תאמו את מיזגו המשוחרר, האותנטי ונטול הפחזות.

השפם והרב יעקב היו צמד, כמו "שרלוק ווטסון", כמו נתפרו זה על זה לפי מידה. כשאכלו, כשידיברו, כששרו, כשהורו גמרא בניגון וכשלימדו אנגלית במבטא אמריקאי היתולי, תמיד כמו קרא השפם את מחשבותיו וידע באיזו זווית לשבת מתחת לאפו, מתי להזדקק כלפי חוץ ומתי לנוח בשקט.

הדרך שבה הילך עליך השפם אימים כשהשתלב בהומוגניות מושלמת בפרצופו החמור והנוחץ, והדרך שבה שניות לאחר מכן הפך השפם חיוך מפייס, למחמם לב פי-אלף. כל כולו- בדיוק יעקב.

עבור ילד בכיתה ז' שבדיוק סיים שש שנות לימוד בבית ספר יסודי תחת מרותן של שורת מחנכות מתוקתקות, מאופרות בקפידה וחלקות פנים, היתה זו לא פחות מחוויה מסעירת חושים לפגוש במחנך עטור שפם אדיר ומחויך שכזה. במשך השבועיים הראשונים ללימודים כל מהוויי בשיעור היו נתונים לבהייה מהופנטת בשפם וברב יעקב, כך שמה שעשוי היה להתפרש כמבט מרוכז וכהנהגות לימודית, הוכח כחלומניות מוחלטת בעת שאילת השאלות וחלוקת המבחנים.

הילד שהיית בכיתה ז' (נמוך, שמנמן, חסר בטחון עצמי ובהליכים מוקדמים מידי של עיצוב זהות) היה זקוק למשהו הכל-כך נוסח ביטחון בקול הבס הסמכותי, כל-כך אבהי ומרגיע בחיוך המשופם הענק, לא היית יכול לבקש לעצמך דמות מחנך יותר מושלמת לצליחה, לפחות חלקית של הגיל הזוועתי הזה.

ובאמת, לא יעבור הרבה זמן והרב יעקב וגם השפם, ניגשו אליך בהפסקה וניסו להבין ביחד, מה לא בסדר עם הילד הבוהה-המשונה הזה. ובמרוצת השנה, התיאטרליות, הצחוק ושמחת החיים שליוו אותם בכל רגע ואפילו, ואולי במיוחד, תוך-כדי לימוד בכיתה, עוררו בך גם איזה רצון, איזה חשק, להיות קצת תיאטרלי בעצמך.

אולי גם אתה תהיה מישוה, גם אתה תהיה משהו. אולי גם אתה תעמוד בפני קהל תלמידים ותקרע אותם מצחוק, אולי תהיה גם אתה שופע ביטחון וחום.

אז אז-מה אם בהצגת סוף השנה עשית מעצמך צחוק, אז מה אם התחפשת לאמא מודאגת וחרגת מהטקסט. אז מה אם ברגע של לחץ ובלאק-אווט מוחלט ניסית להיחלץ ואמרת משהו על פדופילים (למה?!). העיקר שעל גבי רקע שחור של עשרות הורים מזועזעים ומובכים התבלטה דמותם המתפקעת מצחוק נפלא, מתגלגל וגבוה, של הרב יעקב ושל השפם. והוקל לך.

לפני כמה חודשים, לא מזמן, הרב יעקב דון נרצח בפגיעה. אי אפשר שלא להרגיש קצת בושה מעצם העצב ושיברון הלב שאתה חווה. חתיכת אגואיסט, מי אתה שתתאבל עליו, מי אתה שתנס לעצמך את הכאב הזה? אבא ובן-זוג, אח, בן להורים, חבר נפש, ועוד, לך תדע, עולם ומלואו עבור עשרות אנשים שהשכול פגש אותם בצורה חזיתית בהרבה משלך, מי אתה שתכאב, שתתגעגע?

אבל אתה משאיר לעצמך בכל מקרה מקום. כאב צר יותר, לא שיפוטי, יותר אישי. וכשאתה הולך ברחוב ומביט מתחת לאפם של אנשים, אתה בלי משים, מחפש אותך, את השפם של הרב יעקב. ולפעמים באמת נדמה לך שזה הוא, שחור, מסיבי, חופשי. אבל זה לא זה. משהו לא נכון. הפרצוף קר, הסנטר חלש, לפעמים הגילוח של הלחי לא חלק, הכימיה לא מושלמת. אולי הוא עוד מחפש לו פרצוף חדש לשתף איתו פעולה, אדם חייכן, חם, שופע ביטחון, טוב-לב. ואולי הוא עוד ימצא פעם מישוה, וניפגש ברחוב ונניד ראש. אבל אני ספקן. זה באמת היה סיפור הצלחה של פעם בחיים.

סיפור מאת אברהם סולומון

ל"ג בעומר, תש"ע. ארבע וחצי בבוקר. הגבעה שמאחורי הסניף, שלא מזמן סיימו לשטח אותה, מלאה שאריות של מדורות. יונתן מבחין במרים, יושבת לבדה ליד אחת המדורות הבודדות שעוד לא שבקה חיים. הוא מתלבט לרגע, מסתכל סביבו, מודא שאף אחד לא מסתכל ומתחיל ללכת אליה. הוא מגיע, היא מרימה את ראשה, מבינה שזה הוא ומחייכת אליו.

"היי", היא אומרת. "אתה עוד פה?" יונתן נרתע מהקלילות שלה אבל מסתיר את זה.

"מה איתך? למה את יושבת פה לבד?"

"אתה יודע, עשינו פה את המדורה, אני והשבט, וכל החניכות שלי כבר הלכו לישון –"

" – אהה, נכון, את מדריכה," הוא אומר כמופת, מנסה להישמע כאילו באמת לא זכר את זה.

"כן", היא מחייכת, מתענגת על המחשבה. "אתה לא מבין, אני פשוט מתה על החניכות שלי, הן החניכות הכי מתוקות בעולם, והיה לנו את הל"ג בעומר הכי טוב אי פעם."

"כל כך טוב שאת לא מסוגלת לעזוב," הוא צוחק.

היא מטה את ראשה ואומרת, "אני רוצה לראות את הזריחה."

"איזו חמודה," הוא פולט.

היא מחייכת.

"אתה יודע, אני ממש שמחה שאתה כאן." הלב של יונתן מזנק. "ז'תומרת אתנו, בסניף, למרות שאתה לא מדריך ולא היית בבני עקיבא," הוא נרגע, מאוכזב קצת. מכוון מסלול

מחדש. "אתה כאילו הכי חלק מהסניף והכי טבעי איתנו, וממש נוח להיות איתך. זה ממש יפה."

"כן, את יודעת, אני... אני..." הוא מחפש את המילים המתאימות. "יש בסניף אנשים שאני ממש שמח לראות."

"באמת?" היא נשענת קדימה. "כמו מי?"

"לנגן לכם משהו רומנטי?"

יונתן קופץ. איתמר ראה אותם מדברים ובא עם הגיטרה עד אליהם בלי שהוא שם לב. הוא מציץ לכיוון מרים, מקווה שהיא לא ראתה כמה הוא קפץ, אבל היא רק מביטה לעבר איתמר וצוחקת. איתמר קורץ ליונתן ואומר, "אללה יונתן, בוא נזוז, צריכים להתארגן לותיקין."

ל"ג בעומר, תשע"א. אחת בלילה. איתמר לוחץ על יונתן לבוא למדורות אבל הוא מנסה להתחמק, "ביטול תורה", "פחד שיהיה מושב לצים", "לא רוצה להיות כזה קרוב לבנות זהה".

"נו, יונתן, מה איתך, בזמן האחרון נהיית מה זה צ'ולר (צדיק ורע לו. ה"ע). אתה יודע, יש דוס ויש דוס, אז אתה מהסוג השני. תבוא, יהיה כיף. חוץ מזה, אתה צריך להגיד דבר תורה לשבט מעפילים." השבט של מרים. יונתן משתכנע והולך.

גבעה שמאחורי הסניף כבר יש יסודות של בניין. המדורות מפוזרות מסביב ליסודות, ויונתן עושה את דרכו הלך ושוב מהמדורה שלו, עם החברה שלו, למדורה של שבט מעפילים, שם כולם קופצים עליו

ומנסים לגרום לו להישאר. גם מרים עושה את הדרך בין שתי המדורות, ויונתן מנסה בכל כוחו להימנע מללכת ביחד איתה. הוא חוזר בראש על דברי השולחן ערוך, "צריך אדם להתרחק מהנשים מאוד מאוד".

בסוף הוא מחליט שהגיע הזמן להגיד את דבר התורה שלו. הוא נעמד ומכריז על כוונותיו, והשבט מתכנס סביבו. הוא מבחין שגם מרים עומדת מהצד ומצפה לשמוע אותו.

"גבירותיי ורבותיי," הוא פותח בחגיגות. "הערב אנחנו חוגגים את היום המיוחד ביותר בספירת העומר – ל"ג בעומר. ואחד הדברים שהכי מיוחדים בחג הזה, הוא שאין לו תאריך." הוא מחכה שניה שדבריו יחלחלו, וממשיך. "בעצם, בכל ספירת העומר אין תאריכים, אפילו לחג השבועות אין תאריך. לא כתוב בתורה, 'בכך וכך בחדש תספרו ספירת העומר', פשוט כתוב: 'ממחרת השבת'. הגדרה עמומה כלשהי." הוא מחווה בידיו תנועה עמומה. "ולכאורה יש לשאול, למה בעצם אין תאריך, כמו בכל שאר החגים? לפסח יש תאריך, לסוכות יש תאריך. רק לספירת העומר אין תאריך. מה הרעיון שמאחורי היעדר התאריך?" הוא עומד מול הקהל בדממה ובריכוז, שקוע כולו בלהט המחשבה. "ונראה לי, שבעצם התורה רוצה להגיד לנו שלא משנה איך נגדיר את הזמן – חשוב איך נחוה אותו. התאריך של הימים לא חשוב, העיקר שנספור אותם. לכן סופרים קדימה

ולא אחורה, כי הנקודה היא התקדמות, התעלות, לא להישאב לקיבעון שוחק". "רוטינה בלעז". לחש עובר בקהל. "התורה רוצה שנחשיב כל אחד ואחד מהימים שלנו, שכל יום יהיה מיוחד. שנחיה את הרגע". הוא מביט בקהל המרותק ומסיים, "שנזכה".

"כן, לחיות את הרגע!" צועק אחד החניכים, וכולם מצטרפים אליו בשלל קריאות וצעקות. יונתן מתחיל לזוז במטרה ללכת, ומרים מקדימה אותו.

"דיברת יפה מאוד", היא אומרת. יונתן מרגיש שהיא באמת מתכוונת לזה. הוא לא שמח מההרגשה הזאת.

"כן, את יודעת", הוא מתפתל, "כל אחד עושה מה שהוא יכול..." "ואתה ממש טוב במה שאתה עושה", היא ממשיכה. "אף אחד לא מצליח לרתק אותם ככה".

הוא מתחרט שהוא אמר את זה במקום פשוט ללכת. היא גורמת לו להרגיש מבולבל.

"כן, טוב, אני רוצה להספיק להגיד תיקון חצות לפני ותיקין". הוא מתרחק במהירות.

"נתראה!"

הוא לא עונה.

"ל"ג בעומר, תשע"ב. אחת עשרה בלילה. היסודות על הגבעה שמאחורי הסניף כבר הפכו למבנה גולמי גמור. חסרה רק האבן הירושלמית. יונתן ומרים מסתובבים בין מדורות. בכל מדורה אליה הם מגיעים כולם מתנפלים על יונתן בחיבוקים ובצעקות. הוא

מסמר הערב. הוא חי ובוועט, מחיה את הלילה אצל כל מי שסביבו. כולם חוץ ממרים.

הם עוזבים את המדורה, יונתן מוליך אותם לפינה שקטה צמוד למבנה הטרי. הוא מחייך אליה והיא מחזירה חיוך מאולץ. הוא לא שם לב.

"איזה לילה! אין, מאז שאנחנו ביחד גיליתי את הלילות. בחיים לא חשבתי שזה כזה כיף". מרים שותקת.

"רק תסתכלי על השמים, תראי איך כל הכוכבים קורצים אלינו." הוא מרים את ראשו אל השמים. "זה לא מקסים?"

הוא מוריד את עיניו ונתקל בעיניה. הן מפתיעות אותו.

"מה יש?" הוא שואל.

"כלום, פשוט..." היא נאנחת. "רוצה להגיד דבר תורה לשבט שלי?"

"אלללה!" הוא קורא עם אש בעיניים. "כמו פעם!"

הם הולכים למדורה של השבט שהיא סיימה להדריך השנה. כולם קופצים על יונתן ושמים לראות אותו, אבל הוא מנפנף אותם וניגש לעניין.

"חברים וחברות, ילדים וילדות, הוא שותק שנייה או שתיים כדי לזכות בהקשבה ובדרמטיות. "כמו שבטח שמתם לב, הערב הוא ל"ג בעומר. אז, אומרים... אומרים, שמתחילת ספירת העומר עד ל"ג בעומר, מתו עשרים וארבעה אלף זוגות של תלמידי רבי עקיבא. עשרים וארבעה אלף! ועל מה מתו?" הוא התבונן סביבו כאילו ציפה לתשובה, ואז הרים את קולו בפאתוס. "על שלא נהגו כבוד זה

בזה! זלזלו אחד בשני! לא אהבו אחד את השני!" הוא חוזר והנמיך את קולו, והמשיך בחיוך מתוק, "ומה התיקון שלהם? התיקון הוא להרבות באהבת חיים, באהבה ואחוה ושלוש ורעות." הוא קרץ לאחד החניכים. "ואם כבר עסקינן בזוגות ובאהבה, נראה לי שאני ומרים נזו..."

שאגות צחוק רמות נשמעו מכל עבר.

"אין עליך, יגבר!"

"אח בדם!"

"ביי, נתראה! תעשו חיים!" הוא מתרחק מהמדורה ומרים באה בעקבותיו, מסמיקה מבושה.

"יש לי רעיון גדול! בואי נעלה בסוף הלילה לגג של המבנה ונראה את הזריחה, מה את אומרת?"

היא שותקת שניה, ואומרת: "אתה לא רוצה להתפלל ותיקין?"

"לאא, אני אתפלל אחר כך. אין שום עניין להתפלל ותיקין".

היא שותקת בעצב.

"ותיקין. הא! פעם הייתי מתפלל ותיקין. השתניתי מאז".

"באמת השתנית", היא אומרת בשקט, יודעת שאם הוא לא ישתנה בחזרה היא לא תוכל להמשיך כך לאורך זמן.

"ל"ג בעומר, תשס"ט. שמונה וחצי בערב. יונתן בבית, מדבר בטלפון עם איתמר.

"מה אחי, אבל אני לא חלק מהסניף, אני בטח אהיה מה זה לא קשור..."

"תפסיק אתה לדבר שטויות, תבוא, עושים על האש, גיטרות, צחוקים. סניף זה משפחה, אחי, יקבלו גם

המשך בעמוד הבא:

אותך. אף אחד לא בודק תעודות בכניסה. תאמין לי, החבר'ה ימותו עליך."

עם קרשים ודברים, אתה יכול לגשת?"

"איפה?"

יונתן הולך לגבעה שמאחורי הסניף. קצת לא נוח לטפס עליה ולמצוא מקומות טובים למדורה, אבל כנראה שזה המקום הכי מתאים שיש באזור, אמר לעצמו. איתמר מקבל את פניו בחיבוק חזק.

"טוב שבאת, אחי, טוב שבאת. תקשיב, צריכים שם קצת עזרה

רועי ריפס

י"ב, נווה שמואל

שער הרחמים

נחרבתי,

המשיח בא.

המשיח רכב על חמורו

הבליסטי,

ופרץ את שער הרחמים.

שער הרחמים חרב,

וכולם שמחו לאידו.

העלימו כל זכר בזריזות של

עושי מצווה.

הם שכחו את ההיסטוריה

שלהם,

היסטוריית רכבת ההרים,

ברור מה יבוא מיד אחרי

המשיח.

השלמת העונש המקורי

על חטא העגל,

תהיה נחמתי היחידה.

בי השער אין מי שיבוא.

בית המקדש ואיתו העם יחרבו,

ורק אני אעמוד זקוף,

שער הרחמים.

אנונימי / שבוע קיצוני

זה מתחיל בדקה דומיה.

שקט. אף אחד לא מדבר. לא זו. ילדים משתדלים לא לצחוק.

ממשיך בבוקר. עכשיו זה כבר 2 דקות. רעש מחריש את

האוזניים. הסבים והסבתות מוחים דמעה. נרות זכרון בכל

מקום. "לכל איש יש שם".

שבוע אחרי.

בערב, דקה. דקה של צפירה. דקה אחת שפותחת את בשורת

יום האבל הלאומי. יום של עצב, של אובדן, של שירים מרגשים.

בבוקר. עכשיו זה כבר 2 דקות, והילדים? כבר פחות צוחקים.

והפעם לא רק הסבים והסבתות מוחים דמעה, עכשיו זה כמעט

כל אחד ואחת מאתנו. כי בכל אדם יש טיפת שכול. בכל אדם

יש טיפת עצב על אובדן, גם אם ללא משפחה. אתה מרגיש

שכול. יום שההרגשה ברחוב היא שקטה. רגועה. עצובה.

ובאותו ערב. זיקוקים צצים בשמיים. זיקוקים של שמחה.

זיקוקים של מדינה. כאילו אנחנו כבר לא בבל. אומרים לנו.

כופים עלינו. עכשיו תשמחו. עכשיו תרקדו. כל אלה שבכיתם

עליהם היום - תחגגו בשבילם. כי אותם אלה שבכיתם עליהם -

נותר מהם רק שם. שם וסיפורים. שם, סיפורים ומשפחה.

משפחה שכולה. שרק רוצה חיבוק.

רוני ואביה בנמלך חובב

על ספרות מוסר בפרקי המומינים והפעם: כוכב השביט

בעיתון שעבר ביקשתי לטעון שבפרקי המומינים חבויות סוגיות עומק ברומו של עולם. אנחנו רוצות (גם רוני פה! הי:) ותכלס היא המומחית האמיתית... (להמשיך ולהציג בפניכם פנינים מחייהם של היצורים השמנמנים, וכך נעשה. בגדול, אנחנו מגדירות את עצמנו די מומחיות בכל מה שקשור אליהם. כשהיינו נוסעות לים בילדותנו במקום לשאול "עוד כמה זמן מגיעים?" היינו שואלות "עוד כמה מומינים?". אורך פרק היה 23 דקות וזאת הייתה הדרך שלנו לאמוד זמנים. היינו בוחרות פרק ומתארות את ההתרחשויות שלו בזמן אמת. עד היום בסעודות שבת אצלנו לא שרים זמירות אלא חדים חידות מומינים, ובימים אלה אחינו הצעיר עובר תקופת חניכה והתחיל להשלים פרקים. לא נגזים אם נגיד שאנחנו יודעות על המומינים הכל.

אנחנו כבר שומעות את האצבעות שלכם מושטות אל המקלדות ומטיחות בתיבת המייל של העיתון: "מה עם הפרק האחרון?? אז סנופקין הוא אוטיסט בגטו או שהוא מתעורר ומגלה שהכל היה חלום וכעת עליו לשוב אל השגרה השוחקת במפעל לגלעון זיתים??". תנו לנו לחסוך לכם את הטרחה ולהניח את דעתכם. לא היה ולא נברא. באחריות. הפרק האחרון ששודר הוא פרק בינוני בשם "ממלכת הזהב". אין שום דבר מעניין להגיד עליו.

לעומת זאת, (-הקישור-) פרק ראשון דווקא יש! ועליו בהחלט יש מה לספר. שם הפרק "כוכב השביט" והו פרק ספיישל באורך משולש שבו נפגשים החברים לראשונה. יש הטוענים כי הוא שודר בארץ פעם אחת בלבד (אנחנו, כמובן, מחזיקים בהקלטה מקורית). בקצרה - לעמק המומינים מגיעה שמועה על כוכב שביט שעומד לפגוע בו ולהשמיד אותו. התושבים בורחים מן המקום אבל מומין, סניף ומאי יוצאים למסע אל מצפה הכוכבים במטרה לאמת את החדשות. בדרך הם פוגשים את סנופקין, סנורק וסנורקה ויחד חוזרים אל העמק. הכוכב מפספס את המטרה, העמק ניצל, כולם רוקדים ומקפצים אל שפת הים בשירה.

נשמע פשוט, אבל בדרך מתמודדים החברים עם אתגרים משונים. בדרכם אל המצפה מגלה סניף עמק מלא באבני אודם. סניף, הידוע בחולשתו לאבני חן ולאוצרות, יורד וממלא את תיקו בכל טוב. מפלצת השומרת על העמק רודפת אחריו, האבנים נופלות והוא ניצל, אך ממשיך בדרך מדוכדך ושפל קומה. או אז, טובע סנופקין את אחד המשפטים הגדולים ביותר שתורגמו מפניית לעברית בכל הזמנים: **"ככה זה כשמתחילים לרצות דברים... ולכן עדיף רק להביט בהם ולשאת אותם בזיכרון, ואז הם נשארים איתך תמיד ואף פעם לא הולכים לאיבוד."**

אנחנו מקוות שהחזקתם מעמד עד כאן, כי עכשיו מגיע החלק החשוב (קוראים מותשים שחשים נבגדים: להבא מומלץ להתחיל מהפסקה האחרונה). המשפט "אני מעדיף לשמור דברים בזיכרון" (הוריאציה המקוצרת שלנו) משמש לנו מוטו כבר שנים רבות, אבל ככל שהשנים חולפות הוא הופך רלוונטי יותר ויותר. סנופקין שעומד מהצד יודע להבחין ביופיו של העמק, בזוהר האדמדם שאופף אותו, ואלו ישארו בזכרוננו לנצח. השמחה של סניף תהיה תלויה תמיד במגען של האבנים – אם יאבדו תאבד השמחה שלו, וחווית הביקור בעמק הזוהר תאבד איתן. הבהלה של סניף לזהב ולאוצרות היא היום בהלה לתמונות ולתיעודים וירטואלים. מטיילים שוכחים להביט בנוף ומתרכזים במצלמה, מפגש עם חברים מוגדר כהצלחה רק אם סיפק די תמונות. ארוחת בוקר רומנטית כבר לא צריכה להיאכל בשמחה (ובטח שלא משנה הטעם), משנה האם הספקנו לצלם אותה באור הנכון ומכמה זוויות.

המשפט של סנופקין הוא יותר מכל מרגיע. מותר לצלם ואין כל רע באלבום נחמד שיזכיר לנו אירועים וחוויות, אבל לא קרה כלום אם השארנו משהו מחוץ לפריים. סנופקין אומר לנו שהתחושה המתמדת שאנחנו חייבים לתעד, להנציח, שאם לא צילמנו לא היינו – היא מיותרת ושיש פיתרון. תתרכזו בחוויה, תתרכזו בנוף, תזכרו אותם. תניחו לסלפי. סנופקין עיקבי. בפרק אחר ("זרעי קסם") יער פראי צומח בן לילה, וכשהוא נשאל איך יש לקרוא ליער (ג'ונגל הוא לא, מאחר ואין בו חיות), הוא אומר פשוט "למה צריך לקרוא לזה בשם? זה כאן זה יפה". יפה לא? תקשיבו לסנופקין. הוא מביא שלוה.

הסקר

בעתיד שהוא בעצם ההווה

- תקופת חדי הקרן

- לשנות ה70 כדי לראות איך ההורים שלי גדלו מוחעחעחעחעחע

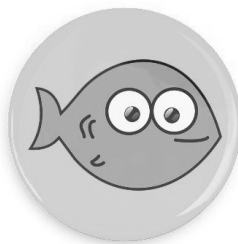
כל כך לחזור לעבר!! מצד אחד- אני לא רוצה להרוס את ההפתעות של העתיד. מצד שני- לחיות כמו פעם זה חלום! לגור בכפר או בארמון! לראות איך כל ההמצאות שנראות הכי פשוטות כל כך השפיעו אז. וגם בלי טכנולוגיה! ועוד כל כך הרבה!!!

-כדי לראות מאיפה הדג הגיע ולקחת אותו ואת חבריו אליי

- אוקי אז בטוח שלא הייתי קופצת קדימה כי מה אני כושלת נפשית או שמשעמם לי בחיים?? ואם הייתי צריכה לחזור לתקופה מסוימת זה היה ליציאת מצרים או להקמת המדינה קודם כל כדי להגיד כזה-"היי חברה אני הייתי שם" וגם כשיחפשו בחפירות ארכיולוגיות ימצאו כזה את הכתר של פרעה ואז יהיה רשום שם "הייתי פה" וזה יהיה דיי מגניב.. אוקי ועכשיו בנימה קצת יותר רצינית הייתי חוזרת אחורה לשתי התקופות האלו מסיבה אחת פשוטה- הכרת הטוב.. ועם כמה שזה נשמע קלישאתי כולנו צריכים מדי פעם לחטוף איזה כאפה של יציאת מצרים או של הקמת המדינה.. כדי להבין שמה שיש לנו פה זה מטרף! וזה כ"כ לא מובן מאליו..

- אם כבר אמרנו שלחזור בזמן זה הגיוני והאפשרות הזאת קיימת, הייתי חוזר אחורה והורג את עצמי סתם כדי לראות מה קורה. לפני זה הייתי משגשג את הכרטיס הזוכה בלוטו בשביל ליזכות כי אני יהודי תאב בצע. כמובן שהייתי עושה עוד כמה דברים שישנו את העולם כי חוצמיה שאני יהודי, אני גם האווטאר, ותפקידי הוא לשמור על איוון העולם. אבל מכיוון שזה לא הגיוני, נשאר רק להמליץ לכולם לא לנסוע בזמן כי יש בזה המון בעיות פיסיקאיות. למשל אתה יכול להיפגש עם עצמך, שזה מאוד בעייתי. בואו פשוט נסמוך על הקב"ה ונשאיר לו את ההתערבות בגורל.

בעודך מנקה את הברכה הטבעית שבגינתך, הכנסת את פרצופך לברכה כדי להתרענן ומתברר שהתפרצת לנתיבו של דג הזהב, נישקת אותו בטעות (זה סיפור הכיסוי בכל אופן) וזכת במשאלה.. מה היית מעדיף/ה - לחזור אחורה בזמן לתקופה כלשהי לבחירתך או לקפוץ קדימה?

בקרב חברי הפרויקט, 60 אחוז בחרו לחזור אחורה. אבל למה?

-כי אני מגניב אש

-תקופת החלוצים! כי הם מתלבשים מגניב וכי ככה הנכדים שלי יוכלו לומר שסבתא שלהם הייתה חלוצה!! עלתה בספינת מעפילים וכל המעניינים האלה! זה יכול להיות שיא המגניב! לפני 10 שנים. להשקיע בבורסה. כאילו דה... לתקופת הקמת המדינה כי אני רוצה להבין איך המדינה שלנו קמה ואיך זה להתכוון להגיד "למות בעד ארצנו!"

-מחותרות...היו שם אנשים לעניין

-לקפוץ אחורה כדי לתקן טעויות שעשיתי בעבר - יש שתי תקופות, למאה ה18, כדי לראות איך זה, ולתקופת התנ"ך. רק כדי לראות אם כל מה שכתוב באמת קרה

-לגן, היה הכי כיף, אין דאגות, אתה בוכה ומקבל את כול מה שאתה רוצה קיצר החיים טובים שנות ה80, אחלה מוזיקה ושיער מגניב;-) -כדי להשווץ על אנשים שאני יודע מה יקרה

על הירח, ובית המקדש ייבנה. מה עוד צריך חוץ
מזה, אה?

בגלל שכבר אין לי כח לחכות עד שאני אשלוט
בעולם, בא לי לקפוץ קדימה לשם.

אצל בוגרי הפרויקט – אותו דבר בדיוק (!) רק עם
פחות נימוקים.. (האם ככל שמתבגרים מאבדים את
היכולת לנמק?)

לקפוץ קדימה:

- לגלות אם אימצתי שרקן או לא

- אפשר לקפוץ קדימה לגנוב מכשיר שימציאו רק
עוד כמה שנים, לחזור אחורה וקבל את הקרדיט עליו
;)

- הייתי משיג המצאה שתהיה חוזר להווה ממציא ואז
מרוויח מלא כסף

לחזור אחורה

הייתי חוזר לשנה שבה המציאו את הסמארטפון
והייתי הורס את ההמצאה שלו, זה היה עושה את
העולם יפה יותר. אבל בעצם יש כאן אבסורד כי אני
עונה על הסקר מהסמארטפון שלי, אז תכלס נדפקה
לי התוכנית.. באסה.

זה נמשל לסרט טוב. אם אתה מכיר סרט טוב שיוצא
לאור, או סרט טוב שכבר ראית, הרי ברור שתראה
לראות את הסרט מהתחלה ועד הסוף ולא תרצה
שמישהו יהרוס לך את החוויה ויגלה לך את הסוף.
ככה גם בחיים, ארצה לחוות חוויות מחדש במקום
לפספס אותם ולגלות את הגורל שלי

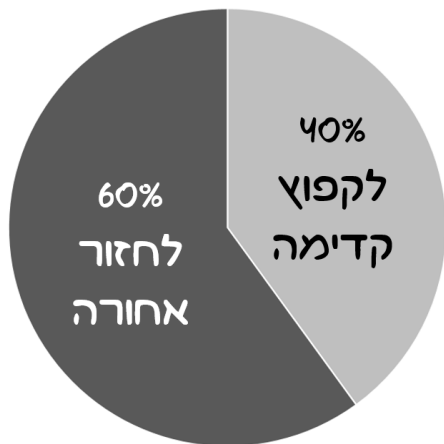
הייתי רוצה לראות איך הגבתי בכל מיני מצבים שהיו
לי בחיים. זה נראה לי ממש מצחיק...

כמדומני ששאלה זאת היתה כבר. ואם לא אז בטוח
התשובה כן: בטח שהייתי חוזר לימים ההם שהייתי
צעיר ונמרץ וחטוב ויפה בלורית וחכם ונבון ויציב
ונאמן ואהוב וחביב ונחמד ... קיצר, הייתי רוצה
לחזור להיות שמניסט בפרויקט! :-)

התיכון, כי עשיתי אז מלא צחוקים

הייתי חוזר לתקופת הזוהר שלפני שתי דקות. לפני
שהכנסתי את הראש לבריכה הטבעית (מה זה
לעזאזל בריכה טבעית???)

בגיליון הבא – סקר אחרון לשנה!

גם ל-40% מחברי הפרויקט שהיו בוחרים לקפוץ קדימה היו נימוקים מעניינים:

- מעניין לראות מה יהיה בעתיד

- הייתי בהחלט עוברת קדימה, וצופה בעתיד
המבטיח, עם חתן אמריקאי מקסים ביופיו וביתנו
הגדול שישהה במודיעין. כמובן שארבעת ילדינו
המוצלחים גם יהיו נוכחים במראה מלבב זה.

- לתקופה בה ג'ון יהיה ראש הממשלה. למה? כי ג'ון
אח עולם והמדינה תהיה מוזרה קצת. "מדינת ישראל
יש צחוקים"

- כי בעתיד יהיו כיסאות מגניבים כאלה שלא צריך
לזוז, כמו בסרט ההוא שיש רובוט שנשאר לבד על
כדור הארץ עם מלא זבל וכל האנשים על חללית
מגניבה שיש בה בריכה (ומזגן!!!) והם לא צריכים
לזוז יותר בחיים

- אני רוצה להגיע לתקופה שאחרי הצבא, זאת
התקופה שבא אוכל לעשות מה שאני רוצה ולהתקדם
בחיי.

- לקצר קצת את החיים האלו

- לתקופה שיהיו לי ילדים כי הם יהיו העבדים שלי

- ברור שקופצים קדימה. תחשבו על זה, זה יכול
להיות אדיר. הטכנולוגיה כ"כ מתקדמת שאפשר
לעוף, מוכרים כנפיים בריקושט, מתחילה אופנת
נוצות ופותחים ענף ספורט שלם בשביל זה. חוץ מזה
יהיה אפשר לעשות ליזר בעיניים בחמש שקל,
רובוטים יסדרו וינקו לי את הבית, יקימו בתי נופש

זה אבל אני באמת מבינה אותך.. ואני יכולה להבטיח לך
שיהיה בסדר. ולא רק בסדר יהיה מדהים, ויום אחד את
תראי את זה. אני קוראת לזה המשיח הקטן שלי..
הגאולה האינדיבידואלית.. אני מבטיחה לך שאת תגיעי
אליה.. ותנשמי אותה בכל הכוח.. תנשמי אותה בכל
קולך.. ילדה יפה. את ילדה כה יפה.. אני יודעת שלא
פשוט לך.. אני יודעת שקשה לך אבל בסוף את תנשמי,
את תתגלגלי בדשא ותצחקי בפראות, את תיהני מהשמש
ומהחיבוק החם שלה.. את תיהני מהשקט.. אני מבטיחה
לך. את עוד תראי את המשיח שלך.. את עוד תרגישי בכל
גופך.. שהשלווה והשמחה ישתלטו עלייך.. כן מתוקה..
אני יודעת, כל זה נשמע לך אולי אבסורד, אבל זה אכן
ככה.. את עכשיו בונה את עצמך ואת העולם.. את מזיעה
וקשה לך.. את מתנשפת.. והנשימות הולכות ונהיות
כבדות יותר.. ילדה שלי תסמכי עליי.. את עוד תראי
נופים מדהימים ועוצרי נשימה.. את עוד תרגישי את
השכינה שעוטפת אותך. אהובה קטנה שלי.. הסירי
מליבך כל דאגה.. כי בסוף את תהיי שלמה. אני מבטיחה.
ילדה מקסימה אני מאמינה בך, תאמיני גם את בעצמך.
ואני מבטיחה לך שהדמעות המלוחות מעצב ומתסכול
יהפכו לדמעות מתוקות מחיוכים.

ילדה קטנה אל תבכי, עוד מעט זה ייגמר, אני מבטיחה
לך! אני יודעת, זה לא פשוט.. וזה לא תמיד כיף אבל זה
גם חלק מהחיים. זה היתרון שיש לאנשים גדולים שעברו
כבר דבר או שניים בחיים- הם יודעים שתקופות קשות
עוברות, חולפות ואפילו נשכחות.. הם יודעים שההווה
הוא זמני.. שהזמן עושה את שלו.. מרפא את הפצעים
ומרגיע את הנפש. אל תדאגי ילדה קטנה הכאב יעבור..
ואת עוד תצחקי ממנו.. את עוד תצמחי ותפרחי. את עוד
תעשי דברים גדולים בחיים ואת עוד תגיעי רחוק.
תאמיני בעצמך וביכולות המדהימות שלך. את גדולה! את
ענקית! אף אחד לא יכול עלייך והעולם הזה נברא עבורך
וגם לא יכול להתקיים בלעדייך. אל תפחדי מהחיים, הם
מלאי הפתעות.. נכון, לא תמיד טובות.. אבל את עוד
תראי שיש להן סוף, ולא רק שיש להן סוף הן אלה שעזרו
לך להגיע לרגעים המקסימים שאת חווה ממש עכשיו, הן
אלה שחיזקו אותך והפכו אותך להיות מי שאת היום.
אני מבינה ילדה קטנה, גם אם את חושבת שלא- אני
מבטיחה לך שאני מבינה- גם אני עברתי את זה.. אולי לא
חווייתי את מה שעברת באותה הצורה בה את חווית את

שיר בחרוזים / בוני ושונין

פעם היה יצור קטן ששמו היה גוטן אורן
היה מטייל בין עצי היער עם סכיני החד כתער
לפתע, זו מילה מפתיעה, אין בה צורך אך היא את ראשנו מטריפה.
אותו יצור כחוש, צייר לו שפם בעזרת טוש
כמו צורר קטן הלך לו ברחוב עד שקיבל מכה מפו הדוב
כולם תפסו את הגיבור הצעיר שהיכה את הצורר השעיר
קראו אז הכל – הללו הוא והללו שמו כי טוב ולעולם חסדו
לסיכום חפז ונמהר אל תציירו שפמים ושיהיה לכם יום נפלא וחמים.

ה-ארץ

"ואני בעצם לא רוצה לשום מקום אחר

קר שם, זר שם, ועברית זו השפה היחידה

שאני אוהב לדבר

תנו לי חתיכת כינרת, אם בכלל נשאר

אני אהיה מאושר"

הקטע הזה נכתב ע"י דרור ויידימן, שלפי הקטע הזה

נראה לכם אדם מאוד ציוני ואוהב את הארץ.

זה החלק שאני לקחתי מהבן אדם, כי הוא לא באמת

ציוני. כי אם נסתכל רגע על הקטעים שהגיעו לפני

ואחרי הקטע שבחרתי בו נבין שדרור בעצם תומך

בירידה מהארץ, באופן נלהב.

"סבא סבתא לא באו לפה בשביל הציונות

הם ברחו כי הם לא רצו למות

ועכשיו הם מבינים שפה זה לא ממש חיים

מעדיפים אותנו רחוקים על עניים"

הוא בעצם משתמש בניצולי שואה כתירוץ. אולי זה

נכון, אבל רוב רובם של ניצולי השואה ממש לא

מסכימים עם אמירה זו, במיוחד לא עם אותם צעירים

שחוזרים לברלין, שחוזרים למקומות שבהם קרו

הזוועות. עד שיש לנו מדינה שאותם ניצולי שואה

נלחמו למענה ואיבדו משפחות כדי להתיישב כאן,

אלעד דוד-פור

י"ג, דרך אבות

פתרון לשלום

"מה הפתרון לשלום?" שאלו את המשוגע בחדר

המרופד.

"זה לא ברור?" הוא גלגל עיניים.

"מה הפתרון לשלום?" שאלו שוב, באותו טון. כאילו

זו הקלטה.

"גובה!" המשוגע אמר, כמובן מאליו.

"גובה?" שאלו את המשוגע.

בארץ המובטחת. סבא וסבתא שלי מעדיפים אותי,

את משפחתי, דבר ראשון לידם, במרחק נגיעה.

אבל בכל משפחה יש את בן הדוד, האח, קרוב אחר

שגר בחוץ לארץ. גם לי יש בני דודים שגרים שם, ולא

משנה כמה זול להם שם, או טוב להם שם.

פה הכי טוב! כי כאן זה הבית.

כאן אתה יכול לדבר בחופשיות, בקולניות, כמו

ישראלי.

ושם, שם אתה מסתיר את עצמך, אתה לא יכול

להסתובב בחופשיות, בקולניות ועם סימנים

שקושרים אותך לישראל.

אז כל מי שמתכנן לרדת מהארץ, שיחשוב שוב. קר

שם. זר שם.

חבל. תחשבו על המשפחה שלכם שתישאר פה,

בלעדיכם. לא חראם?

לא חבל לזרוק לפח את כל השנים בארץ? את כל

החברים מהארץ? את הארץ?

אם אתם שואלים אותי, טיול אחרי צבא מבחינתי זה

בארץ. לא צריך לטוס. הטיסה היחידה שלי ואני

מקווה שהאחרונה, אלא אם כן אחליט ללכת לראות

את נפלאות הבריאה, הייתה לפולין, כדי ללמוד,

לראות ולנסות להבין מה עבר עלינו שם רק בגלל

היותנו יהודים. הארץ שלנו מספיק יפה. אולי יקרה.

אבל זה המחיר של הארץ הכי יפה, והכי יקרה,

שלפעמים משלמים עליה גם בחיים.

"כן. אם תסתכלו על כולם ממקום גבוה, תראו

שכולם נראים אותו דבר. כולם נראים כמו...

נמלים קטנות שמתרוצצות." אמר המשוגע, ואיבד

סבלנות.

"ואם נראה את כולם מאותו גובה, מה זה יישנה?"

שאלו אותו.

"בגלל שאז אתם לא תשימו לב למה שיש להם ביד.

בין אם זה רובה, תיק או שלט. וכשאינ רכוש, יש

שלום." הוא נראה מסופק מעצמו.

"אתה תישאר פה עוד שנה אחת." ענו לו, באותו קול

ששמע שנה שעברה. כאילו זו הקלטה.

המתלבטת

כאב שוטף את שתי עיניי,

מפיל אותי לדיכאון.

מעולם לא חשבתי שטעיתי,

אך מה אם טעיתי מן היום הראשון?

כבר אמרו לי דברים נוראים בעבר.

כנראה ששגיתי באופן נמהר.

זרמתי עם הזרם כמו עלה בנהר,

עשיתי טעויות משכבר.

כאשר כל המוכר נמוג,

קשה להישאר בשביל עוד.

אך אני על כאבי עוד אחוגג,

ומול השנאה בכוח אעמוד.

אז אכזבה גדולה נפלה, ואין לי כח להחזיק את זה או להתחיל לחפש מחדש. כי זה לא הוגן. ולא, אל תגידו שהייתם לא הוגנים. כי נמאס לשמוע את זה. הגיע הזמן לקצת הוגנות. הגיע הזמן שמשוה טוב יקרה לי. אבל זה לא יקרה, כי ביטלו. כי לא רק אותי דפקו, אלא גם את מי ששם עכשיו ומי שאיתי סגרה. אז זה מאכזב, זה מכעיס, זה מעצבן, זה מתיש וזה מאיים. כי למה למען ה', "בגלל שלא היו מוגנות מספיק ולא עבדו מספיק" אני צריכה להתחיל תהליך מפרך מהתחלה? מחדש? אין עוד מקום שמתאים לי. זה המקום שלי. וזו הציפייה שלי, והגאווה שלי על שהגעתי לשם. ועכשיו, דורכים לי על הציפיות, בועטים בגאווה, בשמחה, ואומרים לי לך תחפשי. אז אולי לא הייתי צריכה כל כך לשמוח, אבל אני חושבת שהגיע לי לשמוח, הגיע לי להיות שם. והאכזבה, האכזבה גדולה, כמו שהייתה הציפייה.

כגודל הציפיות גודל האכזבות. רק עכשיו אני באמת מבינה עד כמה המשפט הזה נכון לגביי. עד כמה כל מה שקיוויתי נזרק לפח כמו נייר מקומט עם שרבוט לא מוצלח עליו. עד כמה שהאכזבות יורקות מגבוה על ציפיות. הגעתי לשלב שהייתי צריכה לבחור. להחליט. זה קשה, השלב הזה שבו אנחנו עומדים ומולנו האופציות פרוסות, וצריך להצביע על אחת. רק אחת. זו שהכי טובה לך, שהכי קורצת לך. זו שבמשך שנתיים ידעת, ידעת שזה המקום בשבילך. וההחלטה היא נכונה, בשבילי, בשבילם. ידעתי לאן אני הולכת, והלכתי, בדקתי, הבנתי שצדקתי, זה אכן המקום שיעשה לי טוב. את הלחץ שהיה לי כשחיכיתי לקבל תשובה מהם, אם התקבלתי או לא, אני לא אצליח לתאר בכתב, אולי אפילו לא במילים. התקשרו להודיע שהתקבלתי, שהתלהבו ממני, שמצפים לראות אותי שנה הבאה עושה חיל. אושר ונחת. באמת אושר. כי רציתי והצלחתי. כי לא קורה לי הרבה שדברים מצליחים, שאני מגיעה לטופ. אז את השמחה שלי הוצאתי החוצה, כולם יודעים, הרי כולם גם מבינים כמה שהמקום הזה מתאים לי. ואיזו אבן שירדה לי מהלב, ענקית, כי הלחפש מקום זה לחץ מטורף ועומס אדיר. וסופסוף אני סגורה, סגרת, באתי ראיתי סגרתי. והתגאיתי בזה, הרגשתי שהצלחתי להגיע לפסגה של הר מטורף, ולהניף את דגל הניצחון. אבל כמו שאמרתי בהתחלה, גודל הציפיות, כגודל האכזבות. את השיחה עם הרכזת, השיחה שבה נודע לי ש"יכול להיות שמבטלים את התקנים אבל לא בטוח" לא לקחתי 100% רציני, כי ה'לא בטוח' החזיק אותי. אבל היום קיבלתי שיחה שניה ממנה, בטוח. מבטלים. חודשים אחרי שהודיעה לי שהתקבלתי.

ולחסרונות שבי. זאת הרגשה שהיא לא תמיד רציונלית והיא לא חייבת להתבסס רק על עובדות, אם אדם מאמין שהוא בלתי ניתן לעצירה אז הדברים שחוסמים אותו לא רלוונטיים.. כשעשיתי צניחה חופשית, נורא פחדתי. הדבר היחיד שעזר לי זאת המחשבה שאחרי שאקפוץ כבר לא אפחד, אז האמנתי שאני בלתי ניתן לעצירה, שאני חייב לעשות את זה והתעלמתי מהפחד. זה מצחיק קצת, אבל מאז אני הרבה פחות מפחד מגובה, אני הרבה יותר יודע איך לעשות דברים למרות הפחד. הוא לא נעלם לגמרי, אבל הוא כבר לא מונע ממני.. החסרונות שבי לא תמיד ייעלמו, אבל התפקיד שלי הוא למצוא סיבה למה שווה לי לאהוב את עצמי למרות ועם החסרונות ולעוף קדימה.

אם אתם בכל זאת צריכים גורם חיצוני שמאמין שאתם בלתי ניתנים לעצירה, אז תדעו שאני מאמין בזה גם בלי להכיר אתכם. שלם עם כל אדם ואדם גם בלי להכיר את כולם, אני לפחות שואף לזה. מי שמאמין יודע גם שיש את אלוקים, הוא ברא אותנו כמו שאנחנו כי בדיוק ככה אנחנו צריכים להופיע, זה לא רציונלי וזה יכול לסתור הרבה מחשבות מאוד בסיסיות שבנו, אבל זה מדויק וזה יכול לעזור לנו להבין שאין שום מחשבה, סיבה או הרגשה שאמורה לחסום אותנו מלהיות בלתי ניתנים לעצירה.

אני גם מאמין שזה יכול לקרות גם בלי שנצטרך לפגוע אפילו לא בזבוב ולא באף בן אדם, זה עניין של עבודה, אבל זה בכלל לא קשור לאנשים אחרים. זאת לפחות שאיפה שלי..

(בהצלחה :)

תהיו unstoppable !

כמה מחשבות בעקבות שיר של - "unstoppable" sia (בלתי ניתנת לעצירה). בשיר היא מספרת על זה שהיום היא בלתי ניתנת לעצירה, היא תלבוש את השריון שלה בשביל להראות לו שיש לה כח, כמה כח יש לה.. היא תנצח בכל משחק..

שאלתי את עצמי כמה פעמים באמת הרגשתי שאני בלתי ניתן לעצירה, כמה פעמים פעלתי מהמקום הזה ולצערי כמו שsia אומרת, זה רק להיות. יש כל כך הרבה דברים שעוצרים אותי, שחוסמים אותי מלהיות מי שאני ולפעול בהתאם למה שאני רוצה לעשות. אני לא רוצה שאף אחד יחשוב שאני מעודד איבוד עשתונות, אני לא רוצה שתחשבו שמותר או שצריך לרמוס בשביל שנהיה בלתי ניתנים לעצירה, אבל אין ספק שיש מלא דברים שמונעים ממני לעוף קדימה ברבאק, יש מלא דברים שחוסמים אותי מלהרגיש טוב עם עצמי בכל מקום שאני נמצא, אבל השיר הזה מעודד אותי לדחוף למקום הזה, לדחוף למקום שבו אני מגלה את הנקודה המאוד ספציפית שחוסמת אותי. הרי אם נשאל את עצמינו בכנות נגלה שיש מלא תירוצים מסביב שמצדיקים את החסימה, אבל הם שם רק בשביל לטשטש את זה שהסיבה האמתית לא מוצדקת.

אני אומר שצריך להבין מה החסימה ולפתור אותה, ולא לתת לה להאפיל על הכל.

אני חושב שאדם צריך לאהוב את עצמו עד הסוף בלי שום קשר ליתרונות ולחסרונות שבו. לא צריך סיבות טובות בשביל לאהוב את עצמך או להרגיש רע עם עצמך, צריך פשוט להאמין בזה. אני יכול לבחור להאמין בעצמי בלי שום קשר ליתרונות

מחשבות מהזמן האחרון

תחרותיות

תחרותיות זה נושא שבאופן אישי מעסיק אותי, כאחד שהוא תחרותי מאוד (בינינו רוב האנשים תחרותיים, יש כאלה שיותר, כאלה שפחות וכאלה שפשוט מתכחשים לכך).

תחרותיות באופן כללי זה טוב הרי איך אפשר לנצח בלי תחרותיות?

האדרנלין שנכנס אלייך בזמן המשחק והדחף הבלתי פוסק לנצח הופכים את המשחק לכיף ובעיקר את הניצחון למתוק מתמיד. עם רצון ותחרותיות אפשר להגיע להישגים. דוגמא מהזמן האחרון: לסטר, כנגד כל הסיכויים, ניצחה קבוצות עשירות ממנה וטובות ממנה בהרבה.

אבל מה עם הצד השלילי של התחרותיות? הדחף לניצחון (כן, אותו דחף שלפני רגע כתבתי שהוא טוב) יכול להיות נוראי. ברגע שהתחרותיות משתלטת עלייך לרעה אתה עושה כל דבר כדי לנצח ושום דבר לא ימנע ממך להשיג את הניצחון. אתה עלול לקלקל את המשחק, לפגוע באנשים בלי לשים לב, לחלק פקודות לכולם ולהפוך לאדם שבינינו אף אחד לא נהנה לשחק איתו. והרי באנו כדי ליהנות.. תחרותיות זה טוב ונחמד כל עוד אתה שולט בה ולא להיפך.

בסופו של דבר, זה רק ספורט (לאלה מבנינו שאינם ספורטאים מקצוענים), לא מדובר בדבר שישפיע לנו על החיים.

בפעם הבאה לפני שאנחנו משחקים, כדאי שנחשוב אם מה שנעשה עכשיו יכול לפגוע במישהו,

במשחק, או בהנאה של הסובבים. אחרי הכל ספורט זה דבר מהנה וכך הוא צריך להישאר. להיות עצמך

כמעט כל אחד היה רוצה להציג את עצמו כמישהו קצת אחר כדי שיהבו אותו קצת יותר. אחד רוצה להציג את עצמו כאיש חכם יותר, השני רוצה שיראו אותו כיפה יותר ואפילו כספורטאי מצטיין.

אבל למה אנחנו לא מסתפקים אף פעם באיך שאנחנו באמת ותמיד מנסים "לשדרג את עצמנו"? שאלה זו תפסה אותי בשנה האחרונה מספר פעמים לדוגמא, בחזרה להצגה ניסיתי להיות אדם מצחיק יותר כדי שיצחקו יותר (בינינו, זה היה כישלון גדול :) (למרות שאם הייתי מציג את זה נורמלי זה היה יותר טוב. כן, גם אני חטאתי בחטא ההיבריס (גאווה).

מדוגמא זו ומעוד הרבה (תאמינו לי) למדתי שהשיר מבובספוג (פרק 2) שאומר: "היו עצמכם, יאהבו אתכם" כל כך נכון ואמיתי ורק ברגע שאהיה עצמי יעריכו אותי ויכבדו אותי יותר..

מה זה בעצם להיות עצמך ? להיות עצמך, כלומר לחשוב מה שאתה רוצה, להגיד מה שאתה חש בלי חשש ובלי הפחד התמידי ממה אנשים חושבים.

להיות עצמך זה לא לפחד להוציא את הכי טוב שבך, את האני האמיתי שלך.

בשנים האחרונות כל הזמן חיפשתי הזדמנויות לגלות מי אני ואיך להיות כמו מישהו אחר, עד שלאחרונה ממש עצרתי וחשבתי למה בעצם להשתנות אם טוב לי איך שאני?

אם אזכור שברגע שאני שם על עצמי מסיכות לא אוהבים את מתן אלא את המסיכה של מתן, אולי אבין שעדיף להראות לאנשים את מתן האמיתי.

בדרך שלך

אהלן, קוראים לי שמואל, חלקכם אולי מכירים אותי, חלק אולי קראו את מה שכתבתי ב"בוגר מספר" בעיתון של הפרויקט. בכל אופן, אז כן... אני שמואל, ואפילו אם אתם מכירים אותי, אתם וודאי לא מכירים את סיפורי, אז אשתף אתכם. מאיפה נתחיל... כיתה י', בית ספר "ההמשך". אני כרגע ניכנס להדרכה, משתתף בפרויקט, כשחקן וגם מאחורי הקלעים, תפאורה בעיקר. משחק עם החברה כדורגל כמעט כל לילה, וואלה די מבסוט. אוטוטו מסתיימת השנה, ואני סוף סוף ניגש לדבר המפחיד הזה שקוראים לו "בגרויות". למען האמת, לא כ"כ השקעתי, אפילו אפשר להגיד שלא השקעתי בכלל. הייתי מבסוט בחיי החברתיים ולא ממש ייחסתי חשיבות ללימודים. ניגש לבגרות בגמרא, בגרות פנימית שהמורה שלי, ישי זינגר, שאני באמת באמת מעריך ואוהב, מגיש אותי בחסד עם מגן 56 וגם בבגרות עצמה, הפלא ופלא, אני מקבל 56. עובר, נהדר! ניגש לאנגלית. 70 מגן, 100 בבגרות, נפלא! וזהו... לא ניגש לשאר הבגרויות. כי לא למדתי. סבבה, מה עושים עכשיו? בתכל'ס חשוב לי ללמוד בעתיד באוניברסיטה. ואם אמשיך כך, כנראה שלא אצליח. נוח לי מדי חברתית כדי ללמוד. חייבים פיתרון. אולי פנימייה? משהו שקשור לבעלי חיים אולי? יאללה מתחיל לבדוק מקומות.

* פה אני אעצור רגע ואסביר לכם למה בכלל אני כותב כאן בעיתון. בחיים תמיד יהיו דרכים מובנות מאליהן בגלל מה שמקובל חברתית ומה שההורים מצפים ומה שאתה חושב, או שאתה חושב שאתה חושב. תמיד תהיה הדרך הפשוטה הקלה והלא מפחידה. אבל יהיו גם דברים שהלב שלך אומר,

בניגוד לכל הציפיות ולכל מה שנראה הגיוני. אני חושב בכל ליבי שחובה ללכת עם הלב, נגד כל הסיכויים. זה מה שיהפוך אותנו לייחודיים, ויתן לנו את התמריץ להצליח ולהוכיח לעצמנו שאנו מסוגלים לכל, כי אנחנו באמת מסוגלים לכל. אז חזרה לסיפור. אני בודק מקום אחד שעומד בכל הקריטריונים שהצבתי לעצמי: פנימיה, בעלי חיים, דתי, ועדיף מעורב וכך אני מגיע למקווה ישראל, בקיץ, כשהיחידים שנמצאים בסביבה אלו אנשי הצוות. אני ניגש לראיון, ומבהירים לי שוב ושוב שאני לא נראה כמו הטיפוס הסטנדרטי של בית הספר (בואו נגיד שאני הייתי האשכנזי היחיד בכל בית הספר, ושרוב החרבה שם קראו לי נצ''). הבנתי את הרמז, ובכל זאת התעקשתי להישאר. ברוך ה' הצלחתי, נהנתי ממש, אלו היו השנים הטובות בחיי. סיימתי בגרויות, אפילו ניגשתי לפסיכומטרי בכיתה י"ב ונשארת לי שנת שירות. מה שחשוב להבין, זה שאין אף אחד, כולל הוריי שבאמת תמכו בהחלטה הזו, שדחף אותי לשם. הלב שלי דחף אותי לשם (וגם הקב"ה כמובן, אבל זה נושא אחר לגמרי) ובאמת שזה הדבר הכי טוב שקרה לי בחיים. זה נתן לי ביטחון עצמי שילווה אותי כל החיים, ובביטחון עצמי, אני מתכוון לביטחון במה שהלב שלי אומר. בזכות זה, האמנתי שאני יכול להגיע לאן שארצה בצבא, והגעתי ב"ה. ואני יכול ללמוד באוניברסיטה מקצוע שהיה נדמה כבילתי אפשרי (אני מתחיל רק באוקטובר, אבל אני מאמין שגם בזה אצליח). וקיצר, זו הרגשה של סיפוק שרק עם הרבה "סיכון" ומאמץ אפשר להרגיש. ואני ממליץ בחום. תהיו אתם, ולא מי שחברים שלכם רוצים שתהיו, תלכו בדרך שלכם, ובסוף החברים והמשפחה יעריכו אתכם פי 100 על האומץ. ובכל מקרה, תמיד תמיד תהיו גאים במי שאתם, כי רק אתם יודעים מי אתם באמת, וכמה אתם תותחים ואדירים. בהצלחה!

שם: עדן רפפורט

כיתה: י

בית ספר: ראש

צורים

יישוב: אפרת

תחביבים: לנפץ

פצפצים, לעשות

מלא דברים בזמן

שהמיקרוגל פועל

שם: ערן לביא

כיתה: יא

בית ספר: המשך

יישוב: אפרת

תחביבים: לראות אנשים

נופלים

חלום: להקיף את העולם

ברגל

מה עושה בשביל החלום?

זוכה בלוטו ועם הכסף מממן את הטיול

אם היית מאכל, איזה מאכל היית? (אבטיח ;)

ספר אהוב: כפירה -נימרוד הראל (זה לא כמו שזה נשמע)

רעש שנוא: תינוק בוכה

מה הדבר הראשון שהיית עושה לו היית נבחר/ת לראשות

הממשלה? פורש

מילה שנואה: Probably

הדבר הכי מיותר שהמציאו: דואורדונט (אין על ריח

טבעי)

הדבר שהכי צריך להמציא: מד ווליום לאנשים שמדברים

יותר מדי

אם היית דיסק און קי מה היית רוצה שיהיה שמור עליך?

הכרזת העצמאות ומלא פיספוסים

מי האישיות המוערכת עליך ולמה? אבא שלי - הוא איש

טוב ואכפת לו

מקום אהוב בארץ: הגולן

הדבר הכי מצחיק/מעניין שקרה לך בפרויקט: בשבת של

תחילת השנה היה מנהרה ליד המקום שישנו בו והיה שם

מקום להתחבא ולהפחיד אנשים אז סיכמנו עם יקותיאל

(שם בדוי) שנפחיד מישהו ואז בסוף הפחדנו אותו והוא

פחד ממש וזה היה מצחיק ממש

מוטו: אם באמת רצית והשתדלת באמת אבל לא הצלחת,

זה בסדר

ולהספיק לחזור לפני שיגמר הזמן, לנגן

בפסנתר

חלום: לרוץ מרתון

מה עושה בשביל החלום? בינתיים אני עולה

הרבה במדרגות כשאני יוצאת מפיטום

הקטורת.

רעש שנוא: הרעש ששולחן עושה כשגוררים

אותו על רצפה מלאה באבק

מילה שנואה: חמודה (כזה מתנשא)

הדבר הכי מיותר שהמציאו: כפפה

שמשתמשים בה בזמן שאוכלים גלידה כדי

שהיד לא תתלכלך, דיאט מים, (מבטיחה

שאלה המצאות אמיתיות)

הדבר שהכי צריך להמציא: משהו לסמסים

שאומר לך מתי מישהו כותב בציניות

אם היית דיסק און קי מה היית רוצה שיהיה

שמור עליך? מידע שיכול להשמיד את העולם

אם ייפול לידיים הלא נכונות- כי אז היו

עושים עלי סרט

מקום אהוב בארץ: בורגרסבר

מוטו: בזמנים קשים- תאכל, זה שאתה סובל

לא אומר שגם הבטן שלך חייבת